

VICENT IBORRA, ACUSAT D'ESTAFA

La caiguda del gran patró

La gelor mossega els rostres dels ciutadans. Els termòmetres marquen quatre graus. I això, a València, és molt de fred. És dimarts, dia 19 de novembre. L'edifici de marbre dels Jutjats, al carrer de Navarro Reverter, suporta el formigueig habitual dels dies faeners. En la desena planta, corresponent al jutjat d'instrucció número 12, dos periodistes localitzen el personatge que anaven buscant. Assegut en un banc del replà de l'escala, amb gest d'un evident però con-

Una presumpta estafa en la liquidació a l'estat de les taxes corresponents a l'empresa SAVE ha dut el dirigent empresarial valencià Vicent Iborra, i altres directius, davant els tribunals.

A. Beltran i J. Castellà-Gassol

trolat abatiment, espera torn per a declarar, acompanyat per dues o tres persones.

«Por favor, el juez ha prohibido expresamente que hagan fotos». El policia adverteix amablement el fotògraf que ja preparava la màquina. La personalitat d'aquest home gras, de mitjana alçada i bastant calb, jaqueta de color gris, jaspiat, ha fet que el jutge Joan Cremades haja adoptat algunes prevencions. «¿Es un político?», pregunta discretament el poli-

cia als periodistes. «És un empresari dels que manen molt». «Ya decía yo. Lo hemos traído de la Jefatura y venía su coche con chófer...»

Són les dotze hores. La majoria dels mitjans informatius, les forces vives, les institucions, la ciutat, encara ignoren que Vicent Iborra i Martínez, líder dels empresaris valencians, vocal de la CEOE, president de SAVE (Sociedad Anónima Valenciana de Estacionamientos) ha estat detingut sota l'acusació de frau en la liquidació a l'estat dels percentatges corresponents a l'exploració d'alguns dels aparcaments que l'empresa té concedits en onze aeroports.

Aquest home, de cinquanta-cinc anys, al qual espera, en el carrer, un Mercedes gris flanquejat per un desficiós xofer, fou detingut, el dia abans, dilluns, i ha passat la nit declarant en la comissaria. Una denún-

cia anònima, realitzada un mes abans a la policia de Barcelona, ha desencadenat la investigació i l'acció policial contra ell, contra Francisco Casany, gerent de l'empresa; contra Ignacio Azcárraga Trenor, cap d'administració, i uns altres sis empleats de SAVE. Iborra passa tot el dia declarant davant el jutge. A mitja vesprada, un teletip de l'agència Efe recull la notícia de la detenció, una notícia que ja corre pels cercles empresarials, polítics i econòmics de la ciutat. A les

dència a salvaguardar la presumpció d'innocència, com també una reticència davant allò que es consideren possibles «motivacions polítiques» de l'afer, a pocs dies de les eleccions gallegues i immediatament després del congrés estatal d'empresaris. Els comentaris de les autoritats polítiques són molt més discrets i lacònics. Les informacions que es coneixen sobre el cas, però, dibuixen el panorama d'una investigació policial minuciosa.

Coneguda la denúncia, que fou comunicada amb tota mena de detalls i de forma absolutament anònima a la Brigada Judicial de Barcelona, la policia inicià unes investigacions que desembocaren en el registre domiciliari de les oficines de SAVE, en el número 11 del carrer de Cronista Carreres. Allà fou descoberta una habitació camuflada darrere un armari. En el seu interior, llibres comptables i documents confirmaven les denúncies. Unes màquines per a manipular les cintes de control de les targetes d'estacionament completen la descoberta que la policia aconseguí amb el registre.

L'acusació d'estafa, de la qual han de respondre Iborra i els seus col·laboradors, es fonamenta en indicis d'una possible doble comptabilitat de l'empresa, d'acord amb la qual SAVE ha estat falsejant els ingressos a l'hora de liqui-

dar a l'estat el cànon del seus aparcaments en alguns dels aeroports on té la concessió exclusiva (i concretament, en el de Barcelona). El total de la presumpta estafa, realitzada al llarg dels anys i en relació a un nombre d'estacionaments no determinat, podria arribar a una xifra d'uns quants centenars de milions de pessetes.

Siga com siga, el jutge, encarregat del cas, Joan Baptista Cremades, declara secret el sumari per evitar especulacions. Amb això, haurà de passar un mes abans que es coneguen públicament els termes exactes de les diligències judicials i les acusacions concretes que han d'afrontar els implicats. EL TEMPS, mentrestant, ha recollit en cercles financers i empresarials un sentiment generalitzat d'incredulitat. «No és possible que Iborra caiga en aquesta mena d'activitats delictives», comenten diverses fonts consultades.

CARLES FRANCESC

A l'esquerra, Iborra, amb dos dels seus fills. A la dreta, J. B. Cremades, el jutge que duu el cas.

19.30 hores, abandona el jutjat, en llibertat condicional, entre un núvol de fotògrafs i periodistes. Ell i Casany han hagut de pagar cinc milions de pessetes de fiança. A Azcárraga, li ha costat un milió.

La commoció del món empresarial és immediata. La reacció de la Confederació Empresarial Valenciana (CEV), que Iborra presideix, es concreta en un comunitat oficial de solidaritat en el qual es recorda la presumpció d'innocència a què té dret qualsevol ciutadà. L'endemà, la CIERVAL (Confederación Interprovincial de Empresarios de la Región Valenciana), de la que també és president Vicent Iborra, es pronuncia en termes semblants, tot apuntant l'esperit d'unitat empresarial que el fet ha desvetlat.

Efectivament, en les declaracions d'empresaris i persones vinculades al món econòmic hi ha una gran coinci-

JESÚS CISCAR

Malgrat que, segons les pròpies declaracions als mitjans informatius, Vicent Iborra no disposa més que d'un 2 per cent de les accions de SAVE, el seu càrrec de president executiu el situa en un nivell de responsabilitat plena pel que fa a les actuacions de l'empresa. Una empresa que inicià les activitats amb alguns aparcaments a València i, amb el temps, arribà a aconseguir la concessió d'estacionaments de diversos aeroports de l'estat, d'acord amb uns convenis que es plasmen en un percentatge que SAVE ha de liquidar, en funció dels ingressos i que oscil·la, segons les condicions de cada concurs, entre el 50 i el 60 per cent.

Un interrogant comença, de seguida, a capitalitzar l'atenció sobre el cas: ¿quin ha estat l'origen de la denúncia? Es parla —i ho aventura, amb incredulitat, inclús el mateix Iborra— de la possibilitat que algun antic empleat de SAVE pugui haver-hi aportat les dades a la policia. Es parla d'una jugada d'alguna instància empresarial rival. S'arriba a especular amb la hipòtesi d'una maniobra per a contrarestar l'efecte del concorregut congrés d'empresaris, celebrat a Madrid uns dies abans, amb un espectacular aparell d'imatge. La policia de Barcelona, però, afirma ignorar la identitat del denunciador, conecixedor al detall de les activitats de l'empresa. Aquest fet genera una última hipòtesi: la d'algú que encara treballa en SAVE actualment.

De fet, però, les investigacions van començar a Barcelona, i més exactament a l'aeroport de la capital catala-

na, enclavat al terme municipal del Prat de Llobregat, l'ajuntament del qual (dirigit pels socialistes) manté un contenciós fiscal amb la SAVE d'ençà l'any 1981. Si bé Lluís Barba, delegat d'hisenda d'aquest consistori, ha precisat a EL TEMPS que «el conflicte de SAVE amb l'ajuntament no té aspectes penals, només, administratius», la veritat és que ja ha passat pels tribunals.

L'ajuntament reclamava a SAVE el pagament de l'impost de radicació —com altres serveis instal·lats dins l'aeroport, l'empresa funciona sense llicències municipals, perquè a Madrid consideren que els aeroports són només un territori dependent de l'estat— i SAVE s'hi va oposar, tot presentant un recurs en contra. El conflicte va arribar al Tribunal Econòmic, un organisme que depèn de l'administració estatal a Barcelona. El passat mes de juny, l'ajuntament tornà a reclamar a SAVE per aquesta qüestió, i l'empresa que presideix Iborra tornà a refusar la pretensió municipal.

Siga com siga, les especulacions sobre l'origen de la denúncia no poden amagar la gravetat de l'afer a què s'enfronten els responsables de l'empresa en qüestió. I especialment, el seu president, Vicent Iborra, un empresari de «segona generació», fill d'empresari, caracteritzat per persones que hi han tingut relacions professionals com a «paternalista». En les seues empreses «sempre es comptava amb don Vicent en el moment de decidir», han assegurat a EL TEMPS aquestes fonts.

El caire paternalista en el pla per-

sonal, acompanyat d'una gran vocació de representativitat, d'home públic, es complementa amb un estil empresarial considerat «poc professional». Iborra ha tingut càrrecs de responsabilitat en moltes empreses. En molt poques, quasi en cap, ha estat un accionista majoritari. I amb molta freqüència, pràcticament sempre, les activitats d'aquestes empreses han gaudit del suport d'entitats bancàries, de facilitats financeres i de crèdit, o han comptat amb molt bons contactes amb instàncies de l'administració, i amb mitjans polítics. La concessió dels aparcaments dels aeroports a SAVE, per exemple, apareix com un dels típics negocis basats en les bones relacions amb funcionaris escaients a Madrid. En general, es tracta d'empreses que no entren decididament en el mercat de la competència i que es caracteritzen per una baixa qualitat de gestió.

Algú ha definit el nou empresari com un «llop solitari», professionalitzat, competent, agressiu, poc o gens gregari, i sempre alerta. En aquest sentit, Vicent Iborra representaria, amb la seua presència en multitud d'organismes representatius, el seu arrelament en entitats de la vida econòmica i social i el seu esperit de «cap de colla» d'un sector de l'empresariat valencià, tot el contrari. Potser una figura a extingir. I, en tot cas, un ciutadà que, com qualsevol altre, té dret a defensa i a la pròpia imatge, però que ha de respondre d'unes acusacions molt greus i —com permet d'endevinar l'actuació del jutge encarregat del cas— molt ben documentades. □

GRAN TEATRE D'ALZIRA

divendres 29 novembre 1985

RÀDIO 3 presenta

JOSEP PIERA

AL TALL

«XARQ-AL-ANDALUS»

Una insòlita visió de la societat i la cultura d'Alzira Dènia, València i Tortosa als segles X-XII

Transmissió en directe per RNE i Ràdio 3

AJUNTAMENT D'ALZIRA

COMISSIÓ DE CULTURA